REGLUGERÐ

um innheimtu þinggjalda á árinu 1999.

1. gr.

Álögð þinggjöld á tekjur og eignir ársins 1998 skulu greidd á tíu gjalddögum á árinu 1999. Eru gjalddagar fyrsti dagur hvers mánaðar nema mánuðina janúar og júlí.

2. gr.

Þar til álagning ársins 1999 liggur fyrir skal hver gjaldandi greiða fyrirfram upp í álagningu ársins. Greiðslan skal nema á hverjum gjalddaga 10,5% af þeim þinggjöldum, sbr. 1. gr., er honum bar að greiða á árinu 1998. Að því er einstaklinga varðar er átt við önnur þinggjöld gjaldársins 1999 en tekjuskatt, sbr. lög nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, með síðari breytingum.

Ekki skal innheimta fyrirframgreiðslu skv. 1. mgr. ef hún er undir 1.000 kr. á mánuði hjá hverjum gjaldanda.

3. gr.

Heimilt er gjaldanda að sækja um lækkun á þeirri fjárhæð þinggjalda sem honum hefur verið gert að greiða fram að álagningu 1999 skv. 2. gr.

Umsókn um slíka lækkun skal senda skattstjóra er úrskurðar um lækkun greiðsluskyldunnar.

4. gr.

Skattstjóri skal að jafnaði ekki taka til greina umsókn gjaldanda, sbr. 3. gr., nema þeir skattstofnar sem um er að ræða hafi lækkað svo mjög milli áranna 1997 og 1998 að þeir séu meira en 25% lægri en þeir voru á tekjuárinu 1997. Frá þessari reglu má þó víkja ef sérstaklega stendur á að mati skattstjóra.

Ríkisskattstjóra er heimilt að setja nánari reglur um ákvörðun á takmörkun greiðsluskyldu og önnur atriði varðandi framkvæmd þessarar greinar.

5. gr.

Ákvörðun varðandi umsókn skal skattstjóri tilkynna gjaldanda og ef fallist er á umsókn skal niðurstaða einnig tilkynnt innheimtuaðila.

6. gr.

Allir þeir, er hafa einstaklinga í þjónustu sinni og greiða laun fyrir starfa, sbr. 1. mgr. 92. gr. l. nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, með síðari breytingum, eru skyldugir að kröfu innheimtumanns að halda eftir af kaupi launþega til lúkningar gjöldum þeirra aðila sem launþegar bera sjálfskuldarábyrgð á og innheimta ber samkvæmt ákvæðum 110. sbr. og 113. gr. sömu laga.

Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skulu launagreiðendur aldrei halda eftir meira en nemur 75% af heildarlaunagreiðslu hverju sinni til greiðslu á gjöldum samkvæmt lögum nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, gjöldum samkvæmt IV. kafla laga nr. 4/1995, um tekjustofna sveitarfélaga, og afdrætti opinberra gjalda samkvæmt ákvæðum laga nr. 45/1987, um staðgreiðslu opinberra gjalda. Afdráttur af launum vegna staðgreiðslu skal ávallt ganga fyrir afdrætti af launum vegna eldri skattskulda og gjalda.

7. gr.

Um greiðslur þinggjalda á árinu 1999 fer að öðru leyti samkvæmt ákvæðum XIII. kafla laga nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, með síðari breytingum.

8. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt heimild í 110., 113. og 119. gr. laga nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, með síðari breytingum, öðlast þegar gildi.

Fjármálaráðuneytinu, 11. janúar 1999.

F. h. r.
Árni Kolbeinsson.

Ragnheiður Snorradóttir.

1. febrúar 1999 Nr. 85

REGLUR

um hámark útjöfnunarskuldar vátryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga og um útreikning þess.

1. gr.

Vátryggingafélög sem hafa starfsleyfi í frumtryggingum eða endurtryggingum skv. 22. gr. laga nr. 60/1994 um vátryggingastarfsemi og gera ársreikning skv. reglugerð nr. 613/1996 um ársreikninga og samstæðureikninga vátryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga geta lagt í útjöfnunarskuld skv. ákvæðum þeirrar reglugerðar og þessara reglna.

Útjöfnunarskuld er sá hluti vátryggingaskuldar sem svarar til skuldbindinga vátryggingafélags vegna sveiflna í tjónareynslu frá ári til árs og óvissu í mati tjónaskuldar.

Útjöfnunarskuld félags í heild er samanlögð útjöfnunarskuld einstakra greinaflokka samkvæmt 1. og 2. mgr. 77. gr. reglugerðar nr. 613/1996. Í einstökum greinaflokkum vátrygginga má útjöfnunarskuldin mest nema hámarki sem reiknað er skv. 2. gr.

2. gr.

Hámark útjöfnunarskuldar H, í lok reikningsárs í tilteknum greinaflokki vátrygginga er reiknað samkvæmt eftirfarandi reglu:

$$H = a \times B + b \times T$$

þar sem B eru bókfærð iðgjöld félagsins á reikningsárinu í viðkomandi greinaflokki samkvæmt rekstrarreikningi án frádráttar á hluta endurtryggjenda, og T er tjónaskuld greinaflokksins í lok reikningsárs samkvæmt efnahagsreikningi án frádráttar á hlut endurtryggjenda, og a og b eru stuðlar sem bókfærð iðgjöld og tjónaskuld eru margfölduð með, sbr. 2. mgr.

Eftirfarandi stuðla skal nota til að reikna hámark útjöfnunarskuldar samkvæmt 1. mgr.: